

De zon had de hele dag geschenen en er was nauwelijks wind, maar nu, in de late middag van de achtentwintigste juni, lijkt aan al dat moois een einde te zijn gekomen. Het is gaan regenen en de zon laat zich niet meer zien.

Roos Landgraaf parkeert haar auto langs de Westfriese Omringdijk en stapt uit. Ze is zomers gekleed en niet voorbereid op deze plotselinge weersomslag, maar het slechte weer deert haar niet. De regen krijgt haar dag niet meer stuk. Ze loopt met huppelende pas de dijk af. Boven haar is de lucht nu zwartgekleurd en ergens ver vandaan hoort ze de eerste tekenen van een naderend onweer. Ze versnelt haar pas en schrikt als de eerste bliksemschicht door het hemelruim flitst. Als tien tellen later een donderslag volgt, begint een paard uit een naastgelegen wei luid te hinniken. Waarom staat het dier niet op stal, vraagt Roos zich af. Waarom stellen ze het bloot aan het onweer? Ze schudt afkeurend haar hoofd. Het zou niet mogen dat mensen het dierenwelzijn zo met voeten treden. Alsof dieren geen rechten zouden hebben. Het begint harder te regenen en er zijn windstoten. Ze staat even stil en kijkt om zich heen. Misschien is het beter als ze even bescherming zoekt tegen het noodweer. Op zo'n twintig meter links van het pad staat een houten schuur. Als ze geluk heeft, is er een deur open en kan ze binnen schuilen.

Ze holt naar de voorkant van de schuur, maar stopt halverwege als ze roodachtig vocht over het beton ziet stromen. Het komt onder de schuur vandaan en vermengt zich met de door de regen veroorzaakte plassen in het ruwe beton. Het lijkt wel...Het zal toch niet... Ze doet een stap naar voren en schrikt als haar vermoeden wordt bewaarheid. Het bloed verspreidt zich in meerdere stroompjes haar richting op. Om haar witte sneakers er niet door te laten besmeuren springt ze gillend opzij. Starend naar het wegstromende bloed vraagt ze zich af of er zich mensen in de

houten schuur bevinden. Mensen die ervan weten dat er bloed naar buiten stroomt?

Ze spitst haar oren, maar de harde regen op de metalen dakplaten overstemt elk geluid. Tussen de houten planken van de schuur zitten kieren van een paar centimeter. Ze draait de klep van haar baseballpet naar achteren en tuurt door één van de kieren naar binnen. Het duurt even voordat haar ogen zich aan de donkere ruimte hebben aangepast. Dan ziet ze een tafereel dat ze liever niet had gezien. Geschrokken deinst ze achteruit. Zag ze het goed? Was het geen hallucinatie? Als antwoord op haar eigen vragen schudt ze haar hoofd. Ze huivert, haalt een paar keer diep adem en beseft dan dat ze alarm moet slaan. Snel grijpt ze naar haar iPhone, maar voordat ze het apparaat ontgrendelt hoort ze achter zich het geluid van naderende voetstappen. Ze schrikt en wil zich omdraaien, maar die kans krijgt ze niet meer. Met een hard voorwerp wordt ze van achter op haar hoofd geslagen. Ze wankelt en probeert zich staande te houden, maar dat lukt haar niet. En dat zal haar nooit meer lukken. Uit de naastgelegen wei klinkt voor de tweede keer het luide hinniken van het paard, alsof het zijn protest wil laten horen tegen de brute moord op de negentienjarige Roos Landgraaf. Een student bedrijfskunde, voor wie het leven nog maar pas was begonnen.
